

BREV 5

SØRØST ASIA

Kilder: G. Bylin, "Hva hender i Indonesia?"

Dahlberg, "Speløt i Indo-Kina"

Døllerup, "Thailand mellom USA og Kina"

Foreign Investments in Indonesia (Indonesias ambassade i Sverige)

Hsinua (Det Nye Kina)

Malayan Bulletin (utgitt av Malayan Liberation League)

OISRAA-Bulletin (utgitt av den indonesiske organisasjonen for afro-asiatisk solidaritet)

Thai Patriots (utgitt av Thailandsk Patriotiske Front)

Phoukout Stronghold (utgitt av Neo Lao Haksat Publications, kan fås gjennom Solidaritetskomiteen for Vietnam)

Aviser: US News & World Report, USA

Far Eastern Economic Review

International Affairs

Le Monde

Peking Review

Clarke

Innledning.

Etter andre verdenskrigen dro USA på seg den tyske, italienske og japanske fascismens støvler og trådte fram som den imperialistiske verdens ubestridde leder. USA-imperialistene undertrykker nå folket i mange land og berøver dem deres rikdommer. Hovedkrigsskueplassen for den verdensomfattende kampen mellom USA-imperialistene på den ene sida og verdens folk på den andre utgjøres idag av de vidstrakte områdene i Asia, Afrika og Latin-amerika. USA, som har lidt store nederlag i Vietnam, forsøker nå å redde seg gjennom å utvide krigen til hele Sydøstasia. I 1968 og 1969 har resultatene av FNL's gjentatte offensiver vært lysende, og USA-troppene er tvunget inn i et fåtall baser og steder.

I dette studiebreve, som bygger på DFFG's, skal vi studere hvordan kampen utvikles i Laos, Thailand, Malaya, Indonesia og Burma samt utviklingen i Kambodja. Brevet kommer til å gi en kort historikk over landet, en kort beskrivelse av klassestrukturen, av USA-imperialistenes innflytelse og den væpnede kampens utvikling.

Det strategisk viktige Laos.

Landet ble første gang forent til ett rike i 1353. På 1800-tallet la Frankrike landet under seg og holdt det til 1941 da japanerne okkuperte det. En frigjøringsbevegelse oppstod, under ledelse av prins Souphanouvong og snart ble det dannet en selvstendig regjering. Franskmennene dirigerte tropper til landet for å gjenerobre det. Men 1950 kunne en nasjonal motstandsregjering under ledelse av "Neo Lao Itsala" (Laotiske Frigjøringsfronten) dannes. I Geneve-forhandlingene 1954 ble Laos' uavhengighet, suverenitet og nasjonale integritet erkjent og man forbød innføring av militært personell og materiell samt å oppføre baser.

To måneder etter Geneveavtalen krenktes dette av USA-imperialistene som stilte landet under SEATO's "beskyttelse", og en lydige Marionette-regjering ble tilsatt.

I juni 1956 ble motstandsbevegelsen oppløst og "Neo Lao Haksat" (Laos Patriotiske Front, forkortes NLH) dannet under prins Souphanavongs ledelse. Denne motstandsbevegelsen hadde stor framgang og siden det var klart at NLH skulle vinne det planlagte valget 1959 gikk USA og dets allierte til aksjon: NLH ble forbudt og en krig mot motstandsbevegelsen ble innledet. Da denne hadde befridd 2/3 av Laos og nesten knust de reaksjonære armeene, ble Geneve-forhandlingene om Laos innledet. Disse holdt på i 1961-62. Også denne gangen ble Laos' selvstendighet fastslått. Men imperialistene har aldri kviet seg for å bryte inngåtte avtaler og 1964 gjennomførte USA et statskupp og satte inn et regime, med hvilkets hjelp man deretter førte sin "spesialkrig" i Laos.

I Laos hersker en liten klikk av godseiere og aristokrater, som bare kan opprettholde sin makt med USA's penger. 95% av Laos' befolkning livnærer seg på jordbruk og 90% av jorda anvendes til risdyrking. Bøndene lever hardt undertrykte under de feudale forholdene, til tross for at godseiersystemet ikke er like utbredt som i resten av Sydøstasia. Den eneste industrien som er utbygd - tingruvene - er i hendene på franske og US-amerikanske monopoler. Bøndene og proletariatet er revolusjonens viktigste krefter i forbund med patriotiske aristokrater, kapitalister og intellektuelle.

Økt USA-aggresjon.

Siden 17/5 1964 har USA-fly daglig bombet områder som er befridd av NLH. Hver dag løfter nå 300-400 fly seg fra basene i Thailand for å utføre sine kriminelle bombing-er over Laos. USA-imperialistene har 12 000 militære "rådgivere" i landet, som deltar i og leder USA's "spesialkrig". Ved flere tilfeller har USA-styrker gått over grensen til Laos. En årsak til USA's aggresjon i Laos er den store strategiske betydning landet har. Brede landeveier forer det ned Thailand og Vietnam og landet grenser til Kina.

Seirer for Neo Lao Haksat.

Under ledelse av NLH går folket fra seier til seier. Landet er nå befridd med omlag 2/3 (Dette bekreftes av Lyndon Johnson i "Det Beste" 4/69 sv.utg., "Fred var mitt mål"). I sin rapport til NLH's 3. nasjonale kongress redegjorde Souphanouvong for kampeens utvikling. Siden 1964, da USA innledet sin "spesialkrig", har fiendens tap gått opp i mer enn 100 000 mann. Fram til kongressen hadde 900 USA-fly blitt skutt ned, men den 28/5 1969 ble det 1000 flyet skutt ned.

Folket i de befrie områdene har gjennomført en kampanje for å støtte NLH.

I 1968 sluttet flere seg til Frigjøringsarmeen enn noengang tidligere. I første kvartalet var tallet 3 ganger større enn for hele 1967. I de befrie områdene begynner, til tross for USA-bombingen, et nytt liv å vokse fram. Skoler opprettes, jordbruk og industri utvikles. Da franskmennene forlot landet fantes det ikke en eneste innfødt lege, men nå har man begynt å utdanne leger og medisinske lag, som sendes rundt i landsbyene.

Thailand - en ny viktig USA-borg.

Til tross for at Thailand aldri har vært kolonisert i tradisjonell mening har situasjonen blitt slik som i det øvrige Sydøstasia. 1932 ble det eneveldige monarkiet knust gjennom et kupp av offiserer og noen intellektuelle. De progressive kreftene gikk ut av regjeringen da Thailand sluttet seg til japanerne i 2. verdenskrigen. Da japanerne forlot landet opprettet en et militærdiktatur med USA's hjelp. Dette ble ledet av generalene Thanom og Praphas etter 1963.

Bøndene og arbeiderne lever under hard undertrykkelse og forholdene forverres raskt. Ifølge regjeringen var 1950 83% av bøndene selveiende og 1968 bare 40%. Men ifølge "Thailands Patriotiske Front" er allerede 85% av bøndene bygselmenn. 68% av bøndene er gjeldsatte og de siste 10 åra har gjennomsnittsgjelden økt 3 ganger. Bøndenes avgifter går vanligvis oppi halve avlingen, mens lånerentene kan bære opp til 100-300% pr.år. Staten utplyndrer bøndene med skatter og gjennom en statlig "Jordbruksbank". 3% av befolkningen livnærer seg på industri eller håndverk, og industrien domineres av de utenlandske selskapene og de statlige monopolene. Bøndene og arbeiderne i forbund med andre patriotiske krefter, som f.eks. de hardt undertrykte nasjonale minoritetene, har reist seg mot USA-imperialistene og de innenlandske undertrykkerne.

Okkupert av USA.

Thailand er i praksis okkupert av USA. Siden 1965 har det eksistert en militær avtale mellom Thanom-regimet og USA, som innebærer at USA påtar seg å hjelpe regimet i kampen mot frigjøringsbevegelsen i landet. Ifølge USA-prensa finnes nå 50 000 USA-militær i landet - 33 000 stasjonert i 7 store og 60 mindre baser og resten utenfor. Basene anvendes stort sett til bombingene over Laos, Kambodja og den sydlige delen av Vietnam og USA's "green berets" deltar i kampen mot den thailandske geriljaen. Prøvet om at USA skulle "dra seg tilbake fra Thailand har ingen basis i virkeligheten. F.eks. har USA for kommende året bevilget 1 milliard dollar for bygging av strategiske veier, flyplasser og militære innstallasjoner i landet.

Thailands Kommunistiske Parti leder kampen.

Thailands Kommunistiske Parti, som står på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, innledet i august 1965 den væpnede kampen. Den viktigste oppgaven er å kaste ut USA-imperialistene, styrte Thanoms fascistiske militærdiktatur og opprette en folkelig regjering med representanter fra arbeiderklassen, böndene, småhandlerne, den nasjonale kapitalistklassen og demokratiske og patriotiske personer. I januar 1969 ble det opprettet en overkommando for de stridende enhetene, og det Thailandske Folkets Frigjøringsarme ble dannet under TKP's ledelse. Et godt bilde av kampenes utvikling får man ved å se på det antall provinser hvor kampene pågår:

1965	pågikk	kamper	i 6	provinser	av 71
1966	"	"	"13	"	"
1967	"	"	"28	"	"
1968	"	"	33	"	"

Thailands Patriotiske Front er en vårdig motstandsorganisasjon, som har til hensikt å skape politisk støtte for den væpnede kampen fra deler av folket som har et patriotisk standpunkt. I byene har arbeiderne utviklet kampen mot regimet og harde slag rettes mot USA-bedrifter. I 1968 gjennomførtes 47 streiker, hvorav 15 var rettet mot utenlandske selskaper. I løpet av det første halvåret 1969 har mer enn 214 000 bönder deltatt i ulike aksjoner mot regjeringens beslagleggelse av jord, som skyldes bl.a. USA's militæranlegg.

"Malaysia" - sammensnekket av imperialismen.

1511 ble Malackahalvøya kolonisert av portugiserne. Seinere tilhørte området hollenderne fram til 1824 da det gikk over til England. Under den andre verdenskrigen ble området okkupert av japanerne og etter krigen vendte engelskmennene tilbake. 1963 snekket imperialistene sammen staten "Malaysia", en föderasjon mellom Malaya, Singapore og Sarawak, Brunei og Sabah på nordre Borneo. Singapore ble imidlertid støtt ut av föderasjonen i 1965.

Jorda i landet er konsentrert på noen få hender. Som eksempel kan tas et område på nordre Malackahalvøya: av tilsammen 102 eiere tar 3 av dem 56% av jorda og 9 tar 67%. I landet finnes også et relativt stort proletariat, som først og fremst består av arbeidere på plantasjer, i tinngruver og industri.

"Malaysia" styres nå av det såkalte Alliansepartiet, som bl.a. består av malajiske og kinesiske kapitalisters og godseieres organisasjoner. I spissen for dette partiet står for tiden Abdul Razak. For å kunne sitte ved makten og kunne fortsette å selge ut mer av jorda og råvarene til utenlandske selskaper sår regjeringen rasistisk splitting mellom de ulike befolkningsgruppene. I hensikt å bedra den malajiske befolkningen gir man dem "spesielle rettigheter", som i praksis bare gir en håndfull godseiere økonomisk bevegelsesfrihet. I mai lot den styrende klikken stille til rasistiske oppløp. Grupper i UMNO, en malajisk organisasjon i Alliansepartiet, satte i scene en blodig slakting på kinesere med støtte av regjeringens "Kongelige Malajiske Regiment". Dette uten at de kinesiske kompisene i Alliansepartiet sa et ord. På denne måten åpnet regimet for den "unntakstillstand" som var nødvendig for å innlede en omfattende terror mot det kommunistiske partiet og andre patriotiske krefter.

Kolonialismens omsminking.

Regimet er helt understilt imperialistene. Framfor alt er USA's, Englands og Sovjets innflytelse stor. De forsyner regimet med våpen. De valgene som ble holdt i begynnelsen av 1969 ble dirigert av USA-imperialistene gjennom at CIA finansierte Allianspartiets valgkamp. USA holder også på å forvandle landet til en operasjonsbase for Vietnamkrigen. Bl.a. er der krigsskoler for utdanning av Saigonjuntaens offiserer. Imperialistiske institusjoner som FN's og Macnamaras verdensbank, Asia-tiske utviklingsbanken og det britiske samveldets "utviklingsbank" arbeider i landet, hånd i hånd med de store utenlandske monopolene. At 57% av gummiarealet i landet dekkes av plantasjer, av hvilke de fleste og største eies av US-amerikanske og europeiske selskaper er bare et eksempel. Til tross for at landet har fått formell selvstendighet er der fortsatt britiske tropper.

Væpna kamp på nordre Malacka og på Borneo.

Allerede i 1949 begynte en frigjøringskrig mot engelskmennene. Denne kampen har fortsatt også etter at britene har "forlatt" landet. Hele tida har kampen blitt ledet av Malayas Kommunistiske Parti, som bygger på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Kampene har nå etter en lengre nedgangsperiode blitt tatt opp igjen på det nordlige Malakka-halvøya på grensa til Thailand og på det nordlige Kalimantan (Borneo). I løpet av 1968 ble det drept eller sårå 150 fiendesoldater, og geriljaen avretta mer enn 30 lokale despoter i like mange byer, der undertrykkelsen hadde blitt utholdelig. På de fem første månedene i 1969 ble omlag 200 fiendesoldater drept og sårå og 38 lokale despoter ble likvidert. På denne måten hadde geriljaen kunnet slå tilbake den offensiven som den reaksjonære herskerklikken hadde innledet samme år.

Burma- 20 års væpna kamp mot undertrykkelsen.

Britene la under seg Burma i slutten av 1800-tallet. Deres styre varte til 1948, med avbrudd for japanernes okkupasjon av landet 1942-45. Ved tida for selvstendigheten fikk U Nus "Socialistiske Parti" makten. General Ne Win gjennomførte 1962 et militærkupp og har siden da vært diktator.

Burmas befolkning livnærer seg for 70% vedkommende av jordbruk. Under engelsmennenes kolonialstyre ble den tradisjonelle strukturen hurtig brutt ned - mange ble landbruksarbeidere eller bygselmenn til storgodseierne. 1948-51 gjennomførte böndene under Burmas Kommunistiske Partis ledelse en jordreform, men böndenes aksjon ebbet midlertidig ut på grunn av feiltagelse i partiets linje. 1953 gjennomførte U Nus regime en "jordreform", som ikke rokket godseiernes stilling. Idag undertrykkes ikke bare böndene av godseierne, men også av den byråkratkapitalistiske staten. All ris må selges til en statlig oppkjøpssentral, som i sin tur selger den og tjener store penger som aldri kommer böndene til gode. Den økonomiske stillingen forverres hurtig for böndene. F.eks. er risrasjonene 900gr. pr.person pr.måned og saltrasjonene 100gr. pr.person pr.måned iflg. Far Eastern Economic Review.

Ne Wins byråkratkapitalistiske (det er: kapitalister som bruker staten til å utsuge folket) klikk har beriket seg ikke bare på böndene men også på småkapitalistene gjennom å nasjonalisere riskvernene, handle med alle viktige varer og gradvis all detaljhandel. Til og med oljeindustrien og bankene er nasjonaliserte.

Regimet understøttes også av imperialistmaktene, bl.a. USA og Sovjet. Disse støtter regimet med "u-hjelp" og militær hjelp, og det finnes tegn på at USA har militære "rådgivere" i landet (Dagens Nyheter 15/7-69).

Hele folket i Burma er blitt rammet av fattigdom og man lider av hunger. Et stort antall er arbeidsløse. Ne Wins regime er undertrykkere. Deres byråkratkapitalistiske system er folkets største fiende. Den væpnede kampen.

I Burma har Burmas Kommunistiske Parti, som idag bygger på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, ført en væpna kamp i 30 år. Pga feil i

partiet og under innflytelse av kapitulasjonistiske grupper gikk revolusjonen i ebbe - først etter 1951 og siden i årene 1957-58. Siden den tid har kampen utviklet seg i riktig retning. 1959 grunnla man en nasjonal-demokratisk front for å dra med bl.a. Karen-, Mon-, Kaya- og Chin-minoritetene i kampen og for å forene seg med nasjonalt tenkende kapitalister og demokrater. Siden partiet i 1954 slo fast linjen å "vinne krigen og gripe den politiske makten" har man vunnet store militære seire. 1964 mistet Ne Win 2000 mann og 1967 var det kamper i 31 av 50 distrikter. 1968 møtte man fienden i 300 kamper.

Seirene i folkekrigen har gjort det mulig for böndene å gjennomføre parolen "jorden til den som dyrker den". Krigen som føres er en bonde-krig (ca. 90% av soldatene i BKP's arme er bönder) under proletariatets ledelse.

Indonesia - før og etter CIA's kupp.

Indonesia ble kolonisert i slutten av 1500-tallet av hollenderne. Etter Japans okkupasjon av landet under andre verdenskrigen begynte en frigjøringsbevegelse mot de tilbakevendende hollenderne å vokse fram.

Sukarnoregimet.

Under Sukarno - tiden 1948-65 ble imperialistenes innflytelse i landet knapt svekket. Regimet skröt vidt og bredt om en antiimperialistisk politikk. En del vestlige bedrifter ble også nasjonalisert. Men dette berodde mest på militante aksjoner fra arbeidere og bönder. Mellom 1956 og 1962 mottok landet 2.700 millioner \$ i utenlandsk "hjelp", først og fremst fra USA og Sovjet. Indonesias Kommunistiske Parti var på denne tida intimt i forbund med det nasjonale borgerskapet og støttet aktivt Sukarnos forsök på å føre landet inn på en antiimperialistisk vei. Men det skulle vise seg å være et alvorlig feilgrep, at partiet ikke reelt tok opp kampen mot de hjemlige reaksjonære, som var en mulig støtte for imperialistenes kupp.

De feudale forholdene forandret seg ikke vesentlig på denne tiden. Som et eksempel kan en ta et distrikt på Java der jorda i 1964 var fordelt som følgende: storgodseierne, 12,5% av befolkningen, eide 86% av jorden og fattige bönder og landarbeidere, 87% av befolkningen, eide resten, fattige 14%, av jorden. Man kan også konstatere at skyldsettinga var svært stor. Rentene på rislån, som mange bönder var tvunget til å ta, gikk ofte opp i 100% pr.halvår.

Det fascistiske kuppet.

I oktober 1965 planla noen generaler med generalmajor Suharto i spissen å gjøre et militærkupp med CIA's hjelp. Lederen for Sukarnos palassvakt hadde fått nyss om dette og den 30 september forsökte han å gjøre et motkupp. Dette misslyktes helt og kunne i stedet anvendes av generalene som ytterligere et påskudd for deres kupp dagen etter. Det fascistiske kuppet fulgtes av en periode med fryktelig terror mot framfor alt kommunister og kinesere som anklagdes for å stå bak "30septemberkuppet". Over en million mennesker er nå blitt myrdet av fascistene og mer enn 150 000 sitter i fangenskap. En del fakta om USA's del i kuppet har kommet fram: General Suharto, som led av en alvorlig mangel på ressurser like etter, ble støttet via et tredje land av USA med materiell hjelp (New York Times 19/6-66) og Indonesias utenriksminister Malik har avslört at vise-president Humphrey spilte en viktig rolle i kuppforberedelsene (World Herald Tribune 28/9-66). Etter kuppet har USA-kapital kunnet strömma fritt inn i landet. Utelukkende i perioden 1967-68 fikk Indonesia 550 millioner \$ i "hjelp" fra USA, Vesttyskland, Japan og Nederland. I januar - september 1967 var de utenlandske investeringene 343 millioner \$.

Den nasjonale industrien er meget dårlig utviklet og går for tiden på 20 - 30% kapasitet som et resultat av de imperialistiske selskaperes innflytelse. 12 millioner arbeidere er nå arbeidslöse av en befolkning på 110 millioner. De utenlandske investeringene i industrien har fra fascistkuppet til juni 1969 vært 4 ganger så store som de innenlandske.

Våpnet kamp mot terroren og utplyndringa.

Indonesias kommunistiske parti, som står på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning's grunn, har dratt lærdom av sine tidligere feilgrep under Sukarno og staket ut en kurs som med sikkerhet kommer til å lede til seier. Nå organiserer man bønder og arbeidere og andre progressive grupper mot godseierne og kompradorborgerskapet. Allerede i begynnelsen av 1967 begynte kampen på Java og har nå spredd seg til øyene Sulawesi, Sumatra og Borneo. Store mengder våpen og ammunisjon er nå blitt erobret av geriljaen og man straffer nå godseiere og tjenestemenn som støttet Suhartos massebord etter kuppet 1965. De hysteriske "opprenskningsaksjonene" og "innringningskampanjene" som iscenesettes av Suharto-militære viser at de reaksjonære er meget bekymret over utviklingen. Kampen i Indonesia er ennå ikke så omfattende, men gjennom at folket ledes inn på den riktige vegen - folkekrigen - har man forsikret seg om den endelige seieren.

Kambodja - utsatt for USA's aggresjon.

Kambodja er hva som står igjen av imperiet Khmer, som gikk under på 1400-tallet. På 1860-tallet ble landet kolonisert av franskmennene, og da de japanske okkupantene forlot landet utropte Norodom Sihanouk selvstendigheten. Men franskmennene vendte tilbake og i nord startet en væpnet motstandsbevegelse. 1953 aksepterte Frankrike et selvstendig Kambodja og Sihanouk ble da statsoverhode.

80% av Kambodjas befolkning er fattige bønder med jordstykker på 2 - 4 ha. På 80% av jorda dyrkes ris. Godseiersystemet er mindre utbredt i landet enn i resten av Sydøstasia, men i f.eks. provinsen Kompong Cham tar et dusin plantaser - de fleste i fransk eie - et stort areal. Industrien er lite utviklet og i de fleste tilfeller statseid, som f.eks. f. redlingsindustrien for jordbruksprodukter og trevarer. Den nasjonale kapitalistklassen som livnærer seg på å starte og drive industri, er svak og utviklet. Den er ikke i stand til å utvikle landets økonomi. Landet har f.eks. et årlig budsjettunderskudd på 20 millioner \$ og böndenes situasjon forverres hurtig. Imperialismaktenes innflytelse minsket uten tvil etter at "hjelpen" ble avbrutt 1963 (1955-63 fikk Kambodja 309,6 millioner \$ pluss 83,7 millioner \$ i økonomisk respektive militær "hjelp") Men nå ser det ut til at herskerne igjen vil by landet ut til imperialistene. 1969 devaluerte valutaen med 12,5% i den hensikt å "oppmuntre utenlandske investeringer" (Far Eastern Economic Review, 4/9-69).

Vaklende standpunkt til USA.

USA-imperialistene har utallige ganger krenket Kambodjas territorium sammen med Thailand i forsøk på å tvinge landet til underkastelse. Med påtrykk, tilbud om "hjelp" fra USA-eksperter og trussel om massive B 52 bombing vil USA tvinge landet inn i sitt satelittsystem. Og i virkeligheten fører man allerede en krig mot det kambodjanske folket som støtter det vietnamesiske broderfolkets kamp. F.eks. slapp man 12/2-69 bomber i provinsen Svay Rieng og beskjøt byer med automatvåpen.

Regimet i Kambodja har ikke tatt noe entydig standpunkt mot USA-imperialistenes aggresjon i Asia. Samtidig som faktisk har rettet harde slag mot USA gjennom bl.a. stoppen av "hjelpen" i 1963 og avbrytelsen av de diplomatiske forbindelsene med USA i 1965, kommer man med utsagn som åpenbart kan tjene USA-imperialistene. I april 1969 talte prins Sihanouk, f.eks., om det vietnamesiske folkets kamp som "den asiatiske kommunismens imperialismen".

Böndene i Kambodja lever under vanskelige forhold men kan ikke få noen avgjørende forbedringer innenfor det nåværende systemets rammer. Det er klart at grunnlaget for en motstandsbevegelse mot Sihanouk og det nasjonale borgerskapet finnes. Det er usikkert hvor mye det ligger i presserapporter om en væpnet geriljabevegelse i landet. "Far Eastern Economic Review" 4/9 rapporterer at det nå finnes 3 geriljabevegelser i Kambodja. Den ene som virker mest i øst og sydøst oppgis å ha 3000 mann under våpen

og regimet er blitt tvunget til å sette inn fly av typen T 28 - en gave fra USA. I nordøst opererer den andre geriljaen som synes å bestå av fjellstammer og i vest en gerilja som ifølge flere kilder understøttes av Thailand. Til tross for at opplysningene om væpna motstandsbevegelse er usikre er det klart at de uløste klassemotsetningene i Kambodja bare kan løses gjennom å styrte det nasjonale borgerskapets styre.

USA's økonomiske interesser i Sydøstasia.

Sydøstasia er et område som er rikt på kilder til profit for USA-imperialistene. Det rommer mer enn 59% av verdens tinn, 90% av naturgummi og strategisk viktige varer som mangan og Wolfram. USA-investeringene i Sydøstasia øker hurtig og gikk i 1968 opp til ca. 1,4 milliarder dollar. I for eks. Thailand går investeringene opp i ca. 200 millioner \$ hvorav nær 25% er kommet til i 1968. Når Lyndon Johnson 1968 forsøkte å begrense USA's utenlandsinvesteringer pga den finansielle krisen, gjorde han unn-
tak for Sydøstasia, der investeringene ble tillatt å stige 10%. Det viser den store vekt USA-imperialistene legger i Sydøstasias rikdommer. USA-selskapenes interesser er en viktig drivkraft i USA's aggressive politik.

En innkjørsport til Kina.

USA-imperialistenes strategi er å innringe Kina og lade opp for en stor-
krig mot landet. 1949 ble de USA-understøttede Chiang Kai-shek-troppene kastet ut av Kina og provinsen Taiwan ble forvandlet til en operasjonsbase for USA's erobningsplaner. 1950-53 førte USA sin krig i Korea under FN's flagg. Hensikten med denne krigen var å trenge inn i Kina og general Mc Arthur utbasunerte offentlig planene om å gå videre mot Manchuria. USA-troppene kjørte seg fast på halvvegen, da de forsøkte å nærme seg Jalu floden, som grenser til Kina. USA-troppene ble tvunget tilbake til den opprinnelige demarkasjonslinjen og gjorde Sydkorea til en viktig base for en kommende storkrig. Idag har man 55 baser i landet og 55000 USA-soldater.

USA-imperialistene innrettet nå sine krefter på Sydøstasia og spesielt på Vietnam i håp om å kunne få den innkjørsport til Kina som man behøvde. I Vietnam har man idag ca. 500 000 mann stasjonert og av de 16 større baser har man opprettet er f.eks. Cam Ranh Bay dimensjonert ikke bare for Vietnamkrigen's behov men også for den planlagte krigen mot Kina. I Thailand har man 7 større baser, av hvilke Utopao-basen og dyphavshavnen i Sattahip likeså er bygde for større krig enn den lokale krigen i Thailand.

Mer enn halvparten av USA's militære hjelp til satelittstater gikk allerede i 1964/65 til Sydøstasia, og til 1970/71 beregnes mer enn halvparten av USA's "u-landshjelp" å gå til "Sydasia" og Vietnam. Idag er 75% av alle USA-tropper stasjonerte utenlands, eller 900 000 mann i Øst-asia. Dette er fakta som viser at man innretter sin strategi på Kina. Og årsaken til dette er det faktum at Kina har kastet av seg det imperialistiske åket og at Kina støtter en rekke frigjøringsbevegelser.

Sydøstasia i brennpunktet.

Vi kan nå slå fast de viktigste trekkene i situasjonen i Sydøstasia. Folket i Vietnam går i første frontlinjen mot USA-imperialistene. I Laos og Thailand har USA-imperialistene tropper og driver med hjelp av de innenlandske reaksjonære klassene krig som ligner den "spesialkrig" som tidligere ble ført i Vietnam. Proletariatet og bøndene har i forbund med brede patriotiske skikt reist folkekrigen mot imperialistene og deres marionetter, og kampen utvikles gunstig. I Malaja, Burma og Indonesia føres en væpna kamp mot de innenlandske reaksjonære klassene - kompradorborgerskapet, godseierne og byråkratkapitalistene - som også representerer imperialistene Kampen i disse landene føres under ledelse av kommunistpartier og har allerede mobilisert bønder, arbeidere og nasjonalt demokratiske grupper mot undertrykkerne.

I Sydøstasia er den væpna kampen mer framgangsrik enn i noen annen del av verden. Ikke noen steder har folkekrigen fått en slik omfattelse.

Sydøstasia er idag brennpunktet for de undertrykte folkenes kamp mot USA-imperialistene. Når kjeden sprenkes av folkene i denne delen av verden, letter det kampen på andre steder i verden. Det er derfor USA-imperialist-

ene frykter sitt kommende nederlag i Vietnam. Det er av disse grunnene det er så viktig idag å støtte folkene i Vietnam og hele Sydøstasia. Det er den beste støtten til alle undertrykte folks kamp.

- Spørsmål:
1. Hvorfor må vi studere situasjonen i Sydøstasia?
 2. Hvordan er bondebefolkningas situasjon i Sydøstasia?
 3. Hvorfor er Sydøstasia så viktig for USA?
 4. Hvordan er folkets kamp utvikla i de forskjellige landa?
 5. Hva betyr det for vårt arbeid at kampen i Sydøstasia er mer framskreden enn noen andre steder i verden?